

vistnok ikke benægte, at man kan være temmelig sikker paa, at Laanebestyrelserne ville være fræske, netop fordi de have saamange Laansøgere at vælge imellem.

Krieger: Jeg er, naar et Udvalg er blevet nedsat og har forenet sig om en Indstilling, i Tvivlstilfælde meget tilbøielig til at slutte mig til Udvalgets Forslag, men jeg kan dog ikke nægte, at jeg her har megen Betænkelse derved netop med Hensyn til det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører sidst omtalte, og jeg kan ikke Andet end i ethvert Tilfælde henstille til det ærede Udvalg mellem 2den og 3die Behandling at overveie, om der, dersom begge de Forslag, hvorom der for Diebliffet er Spørgsmaal, haade det om de 500 Rds. Grændse, hvilken Bestemmelse jeg antager vil komme til at gaae ud, og tillige det om Ublaar paa anden Prioritet, blive vedtagne, dog ikke ialtfald er tilstrækkelig Grund til at fastsætte nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til deslige Ublaar. Det forekommer mig, at det ikke kan nægtes at have sin Betydning, hvad en æret Landssthingsmand (Brinck-Seidelin) før gjorde gjældende, at der f. Ex. kan være betinget højere Renter af den første Prioritet; selv om der sjældent vil blive Spørgsmaal om synderligt højere Renter, saa kunne de dog ialtfald være højere. Jo mere vi overhovedet komme nedad og i forskjellige Retninger kaste Strankerne bort, destomere bliver det virkelig et Spørgsmaal, om det er rigtigt at stole paa, at Laanebestyrelserne ville vrage. Lovudkastets Princip er jo dog at sætte bestemte Grændser, netop fordi Hovedopgaven er Sikkerhed, og denne vilde f. Ex. virkelig ikke kunne opnaaes, hvis man, som en æret Landssthingsmand (Sonne) antydede, tillod at anbringe Pengene i Obligationer, thi i disse er der en altfor stor Fluctuation. Man vil netop have Pengene sikkert anbragte. Dette er Hovedsynspunktet, og først det næste er det at ordne Forholdet paa en saa forstandig Maade, at Laansøgerne kunne faae deres Formaal fyldestgjort, forsaavidt det første Hovedformaal ikke lider derved. Det maa heller ikke glemmes, at man i Forordningen af 1827 havde en forskjellig Grændse, en almindelig

for Laan paa første Prioritet og en anden, forsaavidt man indrømmede Laan paa anden Prioritet. Dengang gjorde man Forskjel mellem Totrediedelen og Halvdelen af Eiendommens Værdi; hvorfor skulde man da ikke nu paa lignende Maade gøre en Forskjel, eftersom man blot tilstaaer Laan paa første Prioritet, eller ogsaa gaaer ind paa Laan paa anden? De Grunde, som den ærede Ordfører sidst anførte for, at man skulde tilstede Laan paa anden Prioritet, ville heelt vel være fyldestgjørende, naar man gjør Betingelserne noget strengere og skarpere i saadanne Tilfælde som f. Ex., hvor der staaer et lille Legat paa første Prioritet, og det nye Laan, der begjæres, ikke er større, end at der alligevel bliver en meget betydelig Deel af Eiendommens Værdi fri. At det Anførte kan godt gjøres gjældende, naar man sætter noget snævrere og bestemtere Grændser, end der her er foreslaaet, men jeg har derimod, som sagt, Betænkelse ved at stemme for Forslaget, som det foreligger.

Brinck-Seidelin: Jeg vil blot henlede den ærede sidste Talers Opmærksomhed paa, at det ingenlunde er saa sjældent, at der indestaaer Penge paa første Prioritet til 5 pCt., idet endog Livrenteanstalten tager 5 pCt. for alle de Penge, som den udlæner, ikke at tale om de private Midler, om hvilke der jo ikke her kan blive Spørgsmaal, da det kun skulde være offentlige Midler, der maatte staae forud. Skulde det derhos være saa, at en Prioritetslaansøger til en anden Prioritet kun havde en lille første Prioritet, som f. Ex. et Legat eller Sigt, indestaaende, saa formener jeg, at der Intet vilde kunne være i veien for, at han anmeldte sig som Førsteprioritetsøger, idet han udløste den lille første Prioritet, som stod forud.

Krieger: Forudsætningen fra den ærede Ordførers Side troer jeg netop var, at det nævnte Legat ikke kunde udløses. Forøvrigt var det, som det ærede Medlem gjorde gjældende, netop det Samme, som jeg sagde.

Brinck-Seidelin: Jeg syntes, at det